

Усе, що ми не сказали

КУПИТИ

Подейкують, що мертві вміють зберігати таємниці...

Минуло кілька місяців від трагічної аварії, в якій загинула Гейлі – найкраща подруга Елли. Дівчина не може позбутися почуття провини, а кожен день у школі нагадує їй про ту страшну ніч. Але ще більше все ускладнюється тим, що Еллу тягне до Соєра – хлопця загиблої подруги.

Намагаючись знайти розраду, Елла гортає щоденник Гейлі, і зіштовхується з таємницями Соєра. Вона усвідомлює, що має триматися від нього якомога далі, але щось всередині не дає їй це зробити... Яку ж правду приховувала Гейлі? І наскільки добре ми знаємо тих, кого любимо?

Густі хвилі дощу б'ють у вікно моєї спальні, громи та блискавиці негоди Джорджії розкрають цей понеділковий ранок. Скількись годин я лежала без сну, дослухаючись до виття вітру, уявляючи, що грозовий вир розчахне мої стіни та змете мене геть.

Поруч із моєю кімнатою рипнула підлога. Я бачу, як коливається мамина тінь під дверима. Дерево стогне під її ногами. Це звук нерішучості. Стукати в доньчині двері чи ні?

Мама йде, кроки затихають у її кімнаті.

Певно, що ні.

Рік тому вона б увірвалася до мене, а я б вислухала досхочу за те, що досі лежу під ковдрою. Рік тому її мовчання було б немислимим. Але рік тому все було інакше. Я заслужила на цю тишу, важку, як камінь на шії. І як покарання я відкидаю ковдру та роблю неможливе: починаю свій перший день у випускному класі школи Норт-Девіс.

Попри те, що це зовсім інше життя, я все одно пам'ятаю, як стресувала першого дня одинадцятого класу. Ніяка кількість арганової олії не змогла прибрати вологість Джорджії з мого кучерявого чорного волосся. Нафарбовані «котячі очі», які напередодні ввечері робили з мене фатальну жінку, тепер мали такий вигляд, ніби я вимагала викуп за Готем-Сіті за допомогою звеселяючого газу.

У паніці я надіслала селфі своїй найріднішій людині у світі з підписом *Рятуй*.

Відповідь Гейл прийшла миттєво. *Жартуєш? Ти секс-бомба: Якщо хутчіше прибжиши до мене, я допоможу з волоссям. Літо Джорджії безсиле проти мого вирівнювача.*

А що ж сьогодні?

Сьогодні я вдягаю перше, що підхоплюю з підлоги спальні: ті самі джинси, які носила вчора (і позавчора, і два дні тому) та сірий світшот із плямами від соусу, яким уже тиждень. Я не пам'ятаю, коли востаннє дивилася в дзеркало.

Горе створило прірву між мною та тією торішньою дурепою, чийм найбільшим лихом були погано підведені очі та невдала укладка. Як я її ненавиджу тепер.

Як я тужу за нею.

Повертаючись у стіни Норт-Девіса, я відчуваю, що повертаюся не як Елла, а як Тінь Елли — жива дівчинка-примара. Ця думка болить, як паперовий поріз по серцю. Я воліла б бути приви́дом. Можливо, тоді я могла б потрапити в засвіти й знову говорити з Гейлі. Розповісти їй про важливе.

Наприклад, те, що тепер її шафку зайняв Альберт Вонскі. А вона б простогнала й сказала щось на кшталт: *«Будь ласка, будь ласка, врятуй мої фотографії Педро Паскаля, поки мій чоловік не потонув в аніме-порно»*, а я сміялася б і відповідала: *«Вибач, запізно»*.

Я б сказала їй, що вм'ятина все ще там. Та, що з'явилася, коли я копнула шафку ногою, отримавши «добре» з латини. І вм'ятина, яку вона пробила ногою поруч, теж. *«Для правдоподібного заперечення»*, — казала вона. Я відповіла, що це ж узагалі не про те.

Я б сказала їй, що в ніші біля музичного класу все ще розтертий рожевий віск від свічок із торта до дня народження. Там, де ми із Соєром Гокінсом ховалися, божевільно сміючись, і готувалися вистрибнути перед нею з повітряними кульками та тортом із криком: «З днем народження!».

Соєр.

Його ім'я як удар кулаком у живіт. Я не можу думати про нього цього дня. Це вже занадто. Інакше моє серце знову розірветься.

І саме тому Соєр тут-таки навертається мені на очі. Ось він у кінці коридору височить над Майком Лімом, вони щось обговорюють, і крива усмішка з'являється на красивому обличчі хлопця.

Мене це так вражає, що я навіть зупиняюся. Притулившись до стіни, я так сильно притискаю до себе стосик підручників, що назва «Calculus I» залишиться викарбуваною на моїх грудях принаймні ще кілька днів.

Ніби відчуваючи мою присутність, Соєр раптом дивиться в мій бік. Мені перехоплює дух. Його ніжні карі очі я бачу вперше після похорону.

Ось тільки в погляді, яким хлопець на мене дивиться, немає жодної ніжності.

Соєр — єдиний хлопець з усіх, кого я знаю, який щомісяця святкував «ювілеї» маленькими чудовими подарунками, а коли Гейлі захворіла й ми дивилися всі серії «Сутінків», носив нам попкорн та спрайт. Він любив мою найкращу подругу так само сильно, як і я...

І цей самий Соєр зараз зиркає на мене з такою люттю, від якої аж млосно.

Я так і знала. Він звинувачує мене. Я мала б витримати його погляд. Я мала б дозволити його осуду обпекти мене. Це те, на що я заслуговую після того, що вкрала в нього. У неї.

Натомість, проковтнувши ридання, я відвертаюся, готова втекти з коридору, зі школи, можливо, назавжди. Але тут я врізаюся просто в містера Вілкенса.

— Ух! Легше, тигрице! — шкільний психолог відступив, блискавично підхопивши мене за плечі, щоб я не впала.

— Боже, вибачте, будь ласка, — засоромлено бурмочу я.

— Ні, ні, Елло, усе добре. Зі мною все гаразд. — Він нахиляє підборіддя, намагаючись зловити мій погляд. — Гей, привіт. Я радий, що ми зіткнулись. Ти як?

Я знизую плечима, не довіряючи своєму голосу.

— Настільки добре, значить?

Зазвичай містер Вілкенс чисто поголений, але тепер його щелепу вкриває щетина. Його переважно яскраво-блакитні очі сьогодні тьмяні, кольору синців. Можливо, він один із тих учителів, які дійсно піклуються про своїх учнів. Можливо, чоловік теж засмучений сьогодні вранці.

Гарна думка.

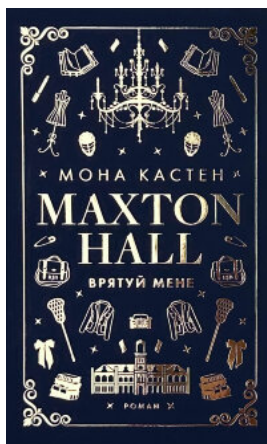
— Елло, — каже він, — я знаю, що сьогодні важкий день. І я сподіваюся, що ти знаєш, що я тут, поруч з тобою.

Здається, шкільний психолог хоче сказати більше, але дзвінок перериває його думки.

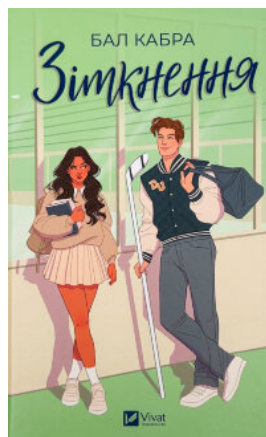
— Рятівний дзвінок, — сміється містер Вілкенс. — Не запізнюйся на уроки. Ми ще поговоримо, гаразд?

Чоловік дивиться, як я йду, занепокоєно насупивши брови. Це так мило — бачити, що він хвилюється, що хоче допомогти. Я мала б сказати: *«Не турбуйтеся, містере Вілкенс. Прибережіть свій час і зусилля для учнів, які не безнадійні. Для учнів, які на це заслуговують. для учнів, які не вбивали своїх найкращих друзів»*.

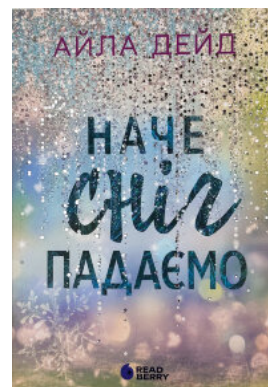
Рекомендована література



Макстон-хол. Книга 1:
Врятуй мене



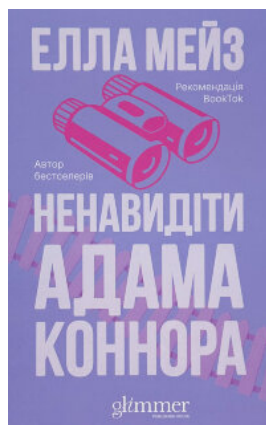
Зіткнення (За межами
льоду #1)



Зимові мрії. Наче сніг
падаємо



Стіна Вінніпега і Я



Ненавидіти Адама
Коннора

Перейти до категорії
Проза

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ